

БЕРЕЗЕНЬ
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТИМЕ

ДИВО ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

ЛИСТ НА МОЄМУ ПИСЬМОВОМУ СТОЛІ,
ВЕЛИКІ І СВІТЛІ СЛОВА ТА ДИВОВИЖНА
І ВРАЖАЮЧА ПОЖЕРТВА.

Євангеліє є живим. Завжди. Часом у нашій щоденності нам випадає нагода пережити якусь із сторінок Євангелія. Особисто я багато разів переживав одну з найгарніших сторінок Євангелія: ту, в якій Ісус хвалить мізерну жертву (яка, для людських очей, здається беззмістовною) бідної вдови, яка кидає у скарбницю Храму увесь свій прожиток.

В очах Божих ця жертва була цілковитою.

Востаннє я пережив таке після мого повернення з дуже насичених і прекрасних Днів салезіанської духовності, що відбувалися у Вальдокко (Турин), за участі близько 367 осіб, які приналежні до 22 з 31 офіційних груп, що належать, як гілки, до цього великого дерева, яким є Салезіанська Родина отця Боско.

На моєму письмовому столі я знайшов конверт з листом. Він був надісланий з маленько-

го французького містечка. Надіюся, що забезпечивши їй анонімність, жінка, яка надіслала листа, буде рада, що я про нього згадав, адже усе те, що є гарним і добрим, має бути визнаним.

Жінка, яка мені писала, була дуже старенькою 92-літньою панею, італійською емігранткою, дружиною та матір'ю сім'ї; вона нещодавно залишилася вдовою.

Що ж вирізняло цього листа з-поміж сотень подібних листів, які приходять щодня? Його особливість – у відправниці, яка своїм великим і світлим письмом, «своїм почерком» зробила його таким незвичайним. Лист супроводжувався жертвою для найбідніших у будь-якому куточку салезіанських місій.

Нічого надзвичайного у цьому теж не було, адже багато осіб надсилають свої покірні по-

жертви для найбільш вразливих і, завдяки цьому, можна зробити багато добра.

Те, що робило жест цієї пані справді особливим, було те, що вона жертвувала. Йшла мова про щось надзвичайно особисте, яке мало надзвичайну сентиментальну цінність для неї. Вона жертвувала весільні обручки, свою і ту, що належала покійному чоловікові, разом із золотою коробочкою, у якій йому приносили Пресвяту Євхаристію під час хвороби.

Визнаю, що я надзвичайно розчулився. Я багато разів перечитував лист і споглядав дві обручки, покірний і дорогоцінний знак любові двох осіб.

Я пообіцяв сам собі, що особисто передам цю пожертву, перетворену на гроші, на одну з найбільш вразливих місій світу. Вона послужить як харчова допомога для найбільш вразливих сімей і для навчання однієї дівчини, щоб забезпечити їй більш гідне і щасливе майбутнє. Вірю, що як жінка, ця пані буде щаслива знати, що символи її любові перетворилися на можливість світлішого майбутнього для нещасливої дівчинки.

Я переконаний, що також і їжа, яку можна буде купити з допомогою цієї пожертви, буде мати особливе додаткове значення.

НАРЕШТІ «ДОБРА ЗВІСТКА»

Ми глибоко стурбовані щоденною хронікою нашого глобального суспільства. З надзвичайною тривогою спостерігаємо, як легко ми звикли до смерті: смерті природи, яка нищиться через промислове забруднення; смерті на дорогах; смерті внаслідок насильства; смерті тих, які ще не народилися; смерті душ.

Нестерпно спостерігати, з якою байдужістю ми чуємо жахливі цифри, які говорять про смерть мільйонів голодуючих у всьому світі, і з якою пасивністю ми роздумуємо про тихе насильство (яке, проте, є постійним і дуже ефективним) нечесних структур, які ще більше маргіналізують найслабших.

І я подумав: чому такий глибоколюдський жест на користь інших, повний справжніх людських почуттів, який вчинила ця вдова, не може бути звісткою? Її тихе і непомітне послання є справжньою великою «доброю новиною».

Письменник Алессандро д'Авенія розповідає історію про хлопчика, який в школі намалював зоряне небо. Вказуючи на малюнок, вчителька запитала з усмішкою: «З чого зроблені зірки?»

«Зі світла», – впевнено відповів хлопчик, навіть не розуміючи, що говорить.

«А чому?», – запитала вчителька, сповнена ентузіазму.

Мама дивилася на сина, який намагався знайти відповідь на запитання, на яке ніхто не знав відповіді.

«Чому, Андреа?», – з ніжністю запитала мама.

«Бо Земля сповнена темряви».

Якщо цей світ повен людей, які «живуть в темряві», французька вдова засвітила світло. І я переконаний у тому, що ви, як і я, є щасливими з того.

ВІТАННЯ ЗІ СХІДНОГО ТИМОРУ

Я пишу зі Східного Тимору серед простих людей, які живуть дуже скромно, проте вони надзвичайно приємні і щедрі, наділені глибокою вірою, хоча переживають страждання і жертву. Недавно ми святкували свято отця Боско. Невдовзі у Фатумаці я матиму зустріч з тисячами осіб і служитиму Євхаристію з членами Асоціації посвячених Марії Помічниці християн. Я бачу, як християнська харизма пускає глибокі корені серед цього доброго, релігійного і гостинного народу.

Це також наш світ. І це також новини.

Бажаю вам усіх ласк і уділяю вам моє благословення.